

Andrew A. Watts (*1989) je autorem kompozic od komorní a symfonické hudby až po multimédia a elektroakustické skladby, které se aktivně provádějí v USA a Evropě.

Získal magisterský diplom s vyznamenáním (Oxford) a bakalářský diplom s akademickým vyznamenáním (New England Conservatory).

„Skladba **Man with a Black Bag** byla napsána na začátku roku 2013. Zahrnuje v sobě zlomky existujících skladeb (obvykle vytvořených jiným skladatelem), kterými se jednotlivé části – miniatury – inspirují. Objevují se nejrůznější techniky: přepis, citace, narážka, vykreslování (zkreslování), projekce, a vyhlazení (vymazávání). Aby bylo možné řešit řadu různých témat v jedné skladbě, rozhodl jsem se vytvořit formu jako sérii miniatur. Vycházím z konceptu podle kompozice György Kurtága – Kafka-Fragmente op. 241. Zaměřuji se především na vykreslení hudební barvy a na významovou stránku.“

Konvergence děkuje svým partnerům

6. 10. 2015

Kostel sv. Vavřince, 19.30h

RUNNING GAMES / CALL4 SCORES 2015

JOÃO PEDRO OLIVEIRA (*1959)

Games for James (call 4 scores)

ALEKSANDĚR PEČI (*1951)

Cartesius cantus č. 1 (Pluie lunaire) a č. 12 (Cyclone structure)

TOMÁŠ PÁLKA (*1978) / MICHAELA PÁLKA-PLACHKÁ (*1981)

Hle(dám) – Hle(dím)

TORU TAKEMITSU (1930 – 1996)

Voice

ANDREW A. WATTS (*1989)

Man with a Black Bag (call 4 scores)

Ansámbl KONVERGENCE (Zuzana Bandúrová – flétna, Jiří Mráz – klarinet, Viktor Mazáček – housle, Sebastian Tóth – violoncello, Jan Tuláček – kytara, Eva Hutyrová – klavír)

Egli Prifti – klavír, j.h.

João Pedro Oliveira (*1959) dokončil doktorát v hudbě na University of New York v Stony Brook. Jeho hudba čítá mimo jiné jednu komorní operu, několik orchestrálních skladeb, Requiem, 3 smyčcové kvartety, komorní hudbu, sólové instrumentální skladby, elektroakustické kompozice a experimentální videa. Získal řadu ocenění a vyznamenání. Je profesorem na Federální univerzitě v Minas Gerais (Brazílie) a Aveiro University (Portugalsko). Vydal několik článků v časopisech a napsal knihu o analýze a hudební teorii 20. století. Portugalské „Fado“ je druhem melodické výzdoby založené na nepatrném glissandu a portamentu. Tyto ozdoby vytváří obraz určité nestability, která kontrastuje s relativní stabilitou projektovanou harmonickým doprovodem na portugalské kytáře.

Skladba ***Games for James*** využívá podobnou techniku. Fráze a hudební gesta v každém nástroji neustále vytváří drobné ornamenty, které se snaží „kolidovat“ s děním v druhém hudebním nástroji. Harmonická struktura skladby je však poměrně stabilní a je otevřeným polem k superpozici nestabilních hudebních prvků tak, aby interakce mezi oběma nástroji neustále postupovala vpřed. James se narodil 19. srpna 2013.

Aleksandër Peçi (*1951) patří v současnosti mezi nejaktivnější a nejúspěšnější albánské skladatele. Po pádu komunistického režimu se Peçi zúčastnil mnoha mezinárodních projektů a kurzů především v Amsterdamu a v Paříži. Jeho skladby byly provedeny mimo jiné v Carnegie Hall, na Biennale di Venezia, Pařížské konzervatoři a Seul International Festival. ***Cartesius Cantus*** je cyklus 24 skladeb rozdělených do šesti dílů. Každý díl obsahuje 4 skladby, jejichž melodika je inspirována specifickým typem "Cantu", podle kterého se i nazývá. Vybrané skladby pro dnešní koncert patří do oddílů *Albánský cantus* (Cartesius cantus č. 1) a *Cantus della natura* (Cartesius cantus č. 12).

Cartesius cantus č. 1 má podtitul *Pluie lunaire* (Měsíční déšť). Měsíční svit je reprezentován melodií, často přerušovanou disonantními akordy reprezentujícími právě měsíční déšť. Melodii charakterizuje použití frygického modu. Dalším elementem albánské hudby je zde často použitý interval septimy a jeho obraty (sekundy a nony) jako echo albánského lamentu a přiznančným pro Pečovou tvorbou (tzv. Oi-interval nebo Peçi-interval). V této skladbě se zajímavě prolínají tři elementy: melodie, harmonie a matematická pulzace vyplývající z tabulky kartézského součinu.

Cartesius cantus č. 12 s podtitulem *Cyclone structure* patří do cyklu skladeb věnovaných přírodě, konkrétně nebezpečí globálního oteplování (tématem se zabýval již např. ve skladbě *Planetears*). Střed „cyklonu“ tvoří ostinatá figura v nižších hlasech, okolo se pohybují objekty (často akordy obsahující různé disonance) zvyšující jeho ničivou sílu až do posledního výbuchu. Peçi zde využil svou techniku *Carousel structure* (inspirovaná klangfarbenmelodií). Základem je

melodie albánské smuteční písně „Ditë e zezë“ (Černý den), která zvyšuje dramaticčnost skladby.

Tomáš Pálka (*1978) / Michaela Pálka-Plachká (*1981)

Skladba ***HLE(dám)-HLE(dím)*** je po odluce v komponování (cca 1,5 roku) určitým posunem, který jsme s manželkou Michaelou pocítovali už delší dobu jako nutný další krok. Přesto, že je skladba i tentokrát naším společným dílem, můj vklad je intenzivnější. Okolnosti nám neumožnily, abychom se oba soustředěně mohli skladbě naplno věnovat. Proto i definitivní tvar je tak trochu více můj svět a způsob jeho uchopení a Michaela mi byla poradní jednotkou a kritikem.

Takto s odstupem můžu konstatovat, že výsledný tvar se oproti dřívějším skladbám ještě více „asketizoval“. Od původních témat se neodklonil, byť to byl původní záměr, zabývat se i poněkud jinými tématy. Spíš se ale ještě více koncentruje na samotnou podstatu sdělení.

Po dalším roce meditací, co a jak s kompozicí dále, jsem si uvědomil, že téma „ticha“ je v mém životě silně zakořeněné. Ať už z filozofického úhlu pohledu nebo z praktického hlediska, kdy ticho je součástí mého vnitřního i vnějšího světa. A že mě provází dál, i v mém světě hudební kompozice, respektive, že je to pro mne zatím jediný způsob, jak můžu naplno sdělit svůj zážitkový svět. Pokud by se mnou někdo chtěl o něm rozprávět, poslech skladby je asi nejpřesnějším vyjádřením, kde mi už slova nestačí...

Téměř až po dokončení skladby se mi do rukou dostala sbírka Roberta Scavina. A jedna jeho báseň je natolik výstižná samotnému obsahu kompozice, že jsem ji použil jako motto:

*hleděl jsem do ticha
a
rty se proměnily v křídla*

stačilo vstát

Roberto Scavino / Jen tak na okraj

Toru Takemitsu (1930-1996) je ve světě nejznámější japonský skladatel 20. století. V hudbě byl takřka samouk a své vyjadřovací prostředky si hledal sám. Ve svém rozsáhlém díle spojuje japonské tradice s evropskými. Se západní hudbou se poprvé setkal roku 1944, za 2. světové války, přičemž za své vzory považoval především C. Debussyho a O. Messiaena. Složil mnoho komorní a orchestrální hudby i hudby k filmům. Skladbu ***Voice*** pro sólovou flétnu napsal Takemitsu v roce 1971 v Tokiu a věnoval ji Aurele Nicolet. Byla inspirována úryvkem z básně japonského básníka Shuzo Takiguchiho. „Kdo tam jde? Mluv, jasně, ať už jsi kdokoliv!“ Široké spektrum moderních technik hraní je obohaceno také o inspiraci tradičním japonským divadlem No.